

OPONENTSKÝ POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE ZUZANY SMOLOVÉ
VYUŽITÍ MASKY V METODĚ JACQUESE LECOQA

Pro téma své bakalářské práce si Zuzana Smolová vybrala francouzského reformátora divadla 20. stol. J. Lecoqa a jeho práci s maskou. Práci rozdělila do tří základních kapitol. V první kapitole (str. 6 – 12) se zabývá obecnými principy Lecoqovy metody, zaměřuje se na studium v rámci Lecoqovy školy a na jeho strukturu. Druhá kapitola (13-18) naznačuje nejen spojitost J. Lecoqa s jinými francouzskými divadelními reformátory, ale nabízí také stručný a zároveň i dostatečný životopis tohoto divadelníka. Poslední kapitola, kapitola třetí (MASKY V METODĚ JACQUESA LECOQA; str. 19 – 43) představuje dvě základní masky Lecoqovy metody tzv. Neutrální masku a Expresivní masky (charakterovou, larvální, counter-mask, užitnou a půlobličejovou masku). Poslední kapitolu bakalářské práce doplňují četné příklady využití výše uvedených masek v metodě J. Lecoqa.

Práce je doplněna obrazovou Přílohou (str. 49 – 56).

I když je z práce Smolové cítit velké zaujetí autorky pro Lecoqovu metodu (lze se dokonce domnívat, že se s ní autorka setkala osobně v rámci nějakého workshopu), její bakalářská práce vykazuje řadu problematických míst.

Obsahové problémy by nebyly možná zase až tak zásadní. Především se jedná o několikeré zopakování již řečeného – např. Amlet Sartori je uveden jako autor Lecoqových masek hned třikrát (str. 16, 21 a 32); J. Dullin je coby 'žák J. Copeaua' uveden na str. 13 i 14. Také bych autorce odpustil lehkou stylistickou nezručnost, ze které na str. 9 vyplývá, že důraz na fyzičnost Lecoqovy školy je dán jejím mezinárodním charakterem. A dále nepřesné či nepřipadné názvy – *Travail at Culture* (str. 14) je evidentní překlep; pro *Piccolo drama school* (str. 16) bych autorce radil překlad do češtiny, případně použít italskou originální verzi.

Neopodstatněné jsou dvě zmínky o české škole Lecoqovy metody – Budilovu divadelní školu. Ta první je „jaksi přivěšena“ k části pojednávající o autorství masek pro J. Lecoqa – viz str. 21: „Pro Budilovu divadelní školu (divadelní škola metody Jacquesa Lecoqa v Čechách) vytvořila neutrální masku česká výtvarnice Milada Thielová“. Druhá ze Závěru práce (str. 44) informuje o Budilově divadelní škole jako o české škole, která pracuje metodou J. Lecoqa. Vzhledem k tomu, že se Smolová české škole nijak dále nevěnuje (nezabývá se její

strukturou, případně možnými inovacemi oproti původní francouzské metodě), považují tyto zmínky za zbytečné. První se lze zbavit, druhou „uklidit“ do poznámkového aparátu.

Zásadním problémem bakalářské práce Zuzany Smolové však tkví v rovině řemeslné. Předně je to práce s literaturou. Smolová si primární literaturu rozděluje v Bibliografii (str. 48) na „českou (a slovenskou)“ a „cizojazyčnou“. Česká literatura na toto téma není opravdu bohatá (přímo Lecoqa se týká pouze *Herec v moderním divadle* Jana Hyvnara), nicméně to autorku nezbavuje povinnosti prozkouvat (alespoň!) základní česká teatrologická periodika. V časopise *Divadlo* (1964/7) by našla článek s názvem *Konfrontace aneb Jak si ustele divadlo?*, v němž Jan Kopecký popisuje prezentaci J. Lecoqa na bukurešťském hereckém kolokviu. Kopecký hned upozorňuje na terminologický problém spojený s Lecoqovou metodou – tj. na rozdíl mezi mime, comedién a acteur. Tento terminologický problém by mohl Smolovou navést na uchopení tématu práce ještě z dalších rovin. Tento problém pravděpodobně neřeší anglickojazyčná literatura, se kterou autorka pracuje. A nutno dodat, že je to především jeden titul - *The Moving Body*, (New York 2001), občas doplněný titulem *Theatre of Movement and Gesture* (New York 2006).

Z nich autorka pravděpodobně čerpá plno cenných poznatků, o kterých čtenáře své práce informuje. Problém ale je, že velmi často neuvádí zdroj, z něhož informace pochází. Jedna ukázka za všechny: „Lecoq podotýká, že zásadní zážitek, který ho upoutal k divadlu /.../.“ Ve kterém zdroji Lecoq podotýká, „říká“, „píše“ či „upozorňuje“, se ale nedozvíme. Stejný problém se vyskytuje na str.: 14, 16, 17, 21, 30 (dvakrát), 32, 33, 34, 35, 38, 41 (dvakrát), 42, 43 (dvakrát).

V nepřípustném stavu je poznámkový aparát práce Zuzany Smolové. Smolová nedodržuje ani jedno základní pravidlo. Pro každý odkaz platí pravidla obyčejné věty: začíná velkým písmem a končí tečkou (špatně je tak např. poznámka č. 1, 3, 6, 16 ad.). Literatura, z níž jsme v rámci práce již jednou citovali, se již nevypisuje v celém tvaru, stačí pouze odkaz zkrácený. Následuje-li několikrát citát z téhož zdroje, vystačíme si s Tamtéž + případně číslo strany. Atd. a atp.! Celý poznámkový aparát práce je špatně.

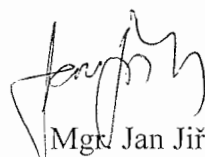
Posledním „řemeslným“ hříchem bakalářské práce Zuzany Smolové je její jazyk. Problém ji dělá deklinace komedie dell'arte (commedia dell'arte, jak autorka neustále píše, nelze skloňovat dle českého pravopisu, což už sám o sobě je prohřešek vůči češtině) – viz str. 28 „podobně jako v commedie dell'arte“, str. 15 „ale s commedii dell'arte“. Dále shoda podmětu s přísudkem: „potřeboval vymyslet sérii *postojů*, které by poskytli strukturu pro pohyb“ (str. 8); „náznaky obličejů, které se ještě nestačili vyvinout“ (str. 34) ad. Velkým problémem práce jsou pak čárky v souvětích. Jeden příklad za všechny: „Zápletka, ve které se tradičně

objevuje je následující /.../.“ (str. 39.). Podobné příklady bych mohl citovat ze stran: 7, 8, 10, 13, 15, 16, 23, 27, 31, 32, 35, 37, 38, 41 a 42. V tomto výčtu pomíjím věty s čárkou přebytečnou (viz např. str. 12: „I slovo, je pohyb.“) a chybějící (viz str. 40, kde chybí čárky u vět s přímou řečí).

Vzhledem k výše popsaným formálním problémům práce neměla být připuštěna k obhajobě. V tomto stavu je totiž neobhajitelná.

Práci nedoporučuji k obhajobě.

Praha, 6. září 2010

Mgr. Jan Jiřík